

ΠΕΡΙΕΡΙΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

(Σελίς ἀκατάλληλη γιά νευρασθενικούς)

Ι βρυκόλακες ἐξακολουθοῦν νά ἀναφέρονται ἀκόμα καί σήμερα στίς παραδόσεις τοῦ λαοῦ, καί νά τρομοκρατοῦν τοὺς ἀλοϊκοὺς ἀνθρώπους, τίς γοητές καί τὰ παιδιά. Κυρίως ὅμως ἐπαιζάν σπουδαῖο ρόλο κατὰ τὴ σκοτεινὴ ἐποχὴ τοῦ μεσαιῶνος, στὰ χρόνια ἐκεῖνα τῆς ἀμαθείας καί τῆς προλήψεως, ὅπου τὰ φαντάσματα βροζόντουσαν... στήν ἡμερησία διάταξι.

Πληροφορίες γιά βρυκόλακες ὑπάρχουν τόσο στοὺς θρύλους τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν ὅσο καί στὰ βιβλία διαφόρων μεσαιωνικῶν συγγραφέων. Ἀπὸ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἐξανιζόμεθα μερικεῖς ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες σχετικὰ μὲ τὴν... δράσι τῶν βρυκόλακων ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ.

Βρυκόλακες ἐθεωροῦντο καί ἐλέγοντο οἱ νεκροὶ ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν, ἰδίως τῆ νύχτα, καὶ βασάνιζαν τοὺς ζωντανούς. Ἄλλοτε τοὺς ἀνοίγαν τὸ λαϊκὸ καὶ ρουφροῦσαν τὸ αἷμα τοὺς, ἄλλοτε τοὺς ἐπιαναν ἀπὸ τὸ λαβύγγι καὶ τοὺς ἔσφιγγαν μέχρις ἀποπνιγμοῦ.

Ὅσοι ἔφευγαν στὴ δυσμένεια τῶν βρυκόλακων καὶ ἐθανάτωνον ἀπ' αὐτοὺς, πεθαίνοντας ἐβρυκόλακιζαν ἐπίσης σὺν τοὺς πρώτους. Ἦταν μάλιστα παρατηρημένον ὅτι οἱ βρυκόλακες εἶχαν ἰδιαιτέρη... προτίμησι πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῶν καὶ αὐτοὺς ἐδιάλεγαν τίς περισσότερες φορὲς γιὰ νὰ τοὺς βασανίζουν.

Οἱ βρυκόλακες δὲν ἔβγαιναν στὸν τάφο τοὺς γιὰ τὴν ἀκόλουθη σιγήν αἰτία: Οἱ πῶ πολλοὶ τοὺς ἦσαν ἀριστικοὶ καὶ ἀφορισμένοι καὶ ὅταν ἐθάβονταν, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ ἠσυχάζουν μέσα στὸ χῶμα ἀπὸ τίς ἀμαρτίες τῶν, ἔβγαιναν ἔξω καὶ ξεσποῦσαν στοὺς ζωντανούς ἐξθούς τῶν.

Τὰ γνωρίσματα τῶν βρυκόλακων ἦσαν λίγα, ἀλλὰ φανερά. Τὰ πτώματά τοὺς δηλαδὴ δὲν ἐσάπνιζαν ὅπως τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δισηροῦντο σῶα καὶ ἀκέραια καὶ μετὰ τὸ θάψμό τοὺς. Ἐπίσης τὰ μέλη τοὺς διεκρίνοντο γιὰ τὴν εἰδικαίψια τοὺς καί τὰ μάτια τοὺς ἔβγαιναν καί μέσα στὸν τάφο ἀνοίχτά. Τέλος τὰ μαλλιά καί τὰ νύχια τοὺς ἐξακολουθοῦσαν νὰ μεγαλώνουν καί μετὰ θάνατον, ἀπαυλάτιστα ὅπως στοὺς ζωντανούς.

Μερικοὶ βρυκόλακες ἀνεγνωρίζοντο ἀπὸ τὸ τρίξιμο ποὺ ἀκούγονταν μέσα στὸν τάφο τοὺς, γιὰτι μασσοῦσαν καθετὶ ποὺ τοὺς ἐπειροστοίχιζε. Κι' ὅταν μάλιστα δὲν εὑρισκαν τίποτε ἄλλο, τότε ἔτρωγαν τίς ἰδιες τῶν τίς σάρκες. Ἡ ἐμφανίσεις τῶν βρυκόλακων σιγήσως σταματοῦσαν ὅταν τοὺς ἐξέθαβαν, τοὺς ἔκοβαν τὰ κεφάλια καὶ ἔβαιγαν τὸ σῶμα τοὺς.

Τὸ συνηθέστερο φάσμα κατὰ τῶν βρυκόλακων ἦταν τὸ ἀκόλουθο. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ, κατὰ τοῦ ὁποῖου ἐπετίθετο ὁ βρυκόλακας καί τοῦ ὁποῖου ἀπομύριζε τὸ αἷμα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἔπρεπε νὰ βγάλῃ αἷμα ἀπὸ τίς φλέβες τοῦ, καί τὸ ἀνακατώσῃ μὲ χῶμα παρμένο ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ βρυκόλακα καί νὰ ραντιστῇ μ' αὐτό.

Ἡ πληγὴς ποὺ ἄφινε ὁ βρυκόλακας ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ θύματός τοῦ ἦσαν μικροὲς γολεζοπέτρες ἢ κόκκινες κηλίδες, ὅμοιες περὶπου μὲ τὰ σημάδια ποὺ ἀφίνει στοὺς ἀροστούς ἢ βδέλλα. Παραθέτομε παρακάτω ἕνα παλαιὸν κείμενον, γραμμένον ἀπὸ μεσαιωνικὸ χρονογράφου τῆς Ἰσπανίας, στὸ ὁποῖο γίνεται λόγος περὶ βρυκόλακων:

«Στίς ἀρχές τοῦ περασμένου Σεπτεμβρίου ἀπέθανε σ' ἕνα χωριὸν ὀνομαζόμενον Κιζίλοβα ἕνας γέρος ἐβδομηντα περίπου χρονῶν ἀφίροντας πῖσω του ἕναν μοναχογιό. Τρεῖς μέρες μετὰ τὸν ἐνταφιασμό του, ὁ νεκρὸς παρουσιάστηκε τῆ νύχτα στὸ γυῖο του καί τοῦ ζήτησε νὰ φάν. Ἀφοῦ τὸ δόθηκε, ὅτι ζητοῦσε, ὁ πεθαμένος ἔφαγε καὶ ἔπειτα ἐξαφανίστηκε μὲσ' στὸ σκοτάδι.

«Ὅταν ξημέρωσε, ὁ γυῖος τοῦ γέροντος πῆγε στοὺς γειτόνους του καί τοὺς διηγῆθηκε τρέμοντας τὸ περιστατικὸ, τὸ ὁποῖο, παρ' ὅλες του τίς διαβεβαιώσεις, τοὺς φάνηκε ἀπιστευτὸ. Ἡ νύχτα ἐκείνης τῆς ἡμέρας πέρασε χωρὶς νὰ σημειωθῇ νέα ἐμφανίσεις τοῦ νεκροῦ, ὁ ὁποῖος ὅμως φανερώθηκε ξανά τὴν τρίτῃ νύχτα ζητώντας πάλι τροφή. Δὲν εἶνε γνωστὸ ἂν ὁ γυῖος του τοῦ ἔδωσε καὶ αὐτὴ τῆ φορὰ νὰ φάν, ἀλλὰ τὸ πρῶτὸ ὁ δούστηχισμένος βρέθηκε ἀπὸ τοὺς γειτόνους τοῦ νεκροῦ στὸ κρεβάτι του. Τὴν ἴδια μέρα ἐπε-

σαν ἄρρωστα ἀλλὰ πεντέξῃ πρόσωπα ἀπὸ τὸ χωριὸν, τὰ ὁποῖα μέσα σὲ λίγες μέρες ἀπέθαναν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο.

«Ἡ ἐξουσία τοῦ τόπου, μόλις ἔμαθε τὰ διατρέξαντα, ἀνέφερε τὸ γεγονός στὸν δικαστὴ τῆς περιφέρειας, ὁ ὁποῖος ἔστειλε στὸ χωριὸν δύο ἀξιωματικούς μαζί μὲ ἕνα δῆμο πρὸς διενέργειαν ἀνακρίσεως σχετικὰ μὲ τὴν ὑπόθεσι.

«Ἐπακολούθησε τὸ ἀνοιγμα τῶν τάφων ἐκείνων ποὺ εἶχαν πεθάνει καί θαφεῖ πρὸ ἐβδομάδων, μετὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ βρυκολακιασμένου γέροντος, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ τίποτε τὸ ἀξιοσημειωτὸ. Ὅταν ὅμως ἔφτασαν καί στὸν τάφο αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τὸν βροῆσαν μετὰ τὰ μάτια ἀνοίχτά, μὲ τὸ χῶμα τοῦ προσώπου ροδίνο καί μὲ τὴν ἀναπνοὴ φυσικώτατη, ἂν καί κατὰ τὰ ἄλλα παρουσίαζε πλήρη νεκρικὴ ἀκίνησια. Δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἦταν βρυκολακιασμένος. Γιὰ νὰ τὸν ἐξορκίσῃ λοιπὸν ὁ δῆμος τοῦ ἐμπήξε στὴν καρδιά ἕναν πάσσαλο, ἀναφαν φωτιά καί ἔκαψαν τὸ πτώμα του».

Ἐπίσης κατὰ τὸν 180 αἰῶνα σκοτώθηκε σὲ μιὰ συμπλοκὴ ὁ περίφημος «Χαϊνιτὸν» (ληστής) Ἀρνόλδ Πάουλ, ὁ ὁποῖος ἐλέγχετο ὅτι πρὸ ἐτῶν εἶχε πέσει στὰ χεῖρα ἑνὸς βρυκόλακος, κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Σερβίας, καί εἶχε ὑποστῆ τὰ πάνδηνα ὄσπον νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Τριάντα ἀκριβῶς μέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Πάουλ ἀπέθαναν ἑξαιρικά τέσσαρες κατόικοι τῆς περιφέρειας, παρουσιάζοντας φανερὰ σημάδια στραγγαλισμοῦ.

Ὁ δικαιοκτῆς τοῦ τόπου, στὸν ὁποῖο ἀναφέρθηκαν τὰ παραπάνω, διάταξε τὴν ἐκταφὴ καί τὴν ἐξέτασι τοῦ πτώματος τοῦ ληστοῦ, σαράντα μέρες μετὰ τὸ θάνατό του. Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν ἐξέθαβαν, εἶδαν ὅτι τὰ μαλλιά, τὰ γένεια καί τὰ νύχια τοῦ εἶχαν μεγαλώσει καί ὅτι ἀπὸ τίς φλέβες τοῦ ἔτρωγε διαρκῶς αἷμα στὸ σῶμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν τυλιγμένος. Ὅταν κατόπιν τοῦ ἐμπήξαν στὴν καρδιά τὸν καθιερωμένον τὸ σῶμα, ὁ νεκρὸς ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ φοικαλὰ κραυγὴ, σὺν νὰ βροζόταν στὴ ζωὴ καί νὰ πονοῦσε πραγματικὰ!...

Τὰ ἴδια ἔγιναν καί μὲ τοὺς τέσσαρες ἄλλους νεκρούς, γιὰ νὰ μὴ βρυκολακιάσουν καὶ αὐτοί. Ἀλλὰ παραδόξως αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ παραπάνω μέτρα ἀποδείχτηκαν ἀτελεῖ, γιὰτι μετὰ λίγων καιρῶ ὁ πέντε βρυκόλακες—ὁ ληστής δηλαδὴ καί οἱ σύντροφοί του ποὺ εἶχαν βρυκολακιάσει στὶ μεταξὺ—ἀρχισαν νὰ κάνουν ταχτικὲς ἐμφανίσεις, νὰ τρομοκρατοῦν τοὺς κατοίκους καί νὰ τοὺς προσέξουν ὅτι κακὸ μποροῦσαν. Σὲ διάστημα μάλιστα τῶν μηνῶν προσελήθησαν καί θανατώθηκαν ἀπὸ τοὺς βρυκόλακες δεκαεφτά ἄτομα καί τῶν δύο φύλων. Μιὰ γυναῖκα μάλιστα, λίγες μέρες πρὶν πεθάνει, ἐῦπνησε κατὰ τὰ μεσάνυχτα τρέμοντας δολόβληση καί εἶπε ὅτι τῆς εἶχε ἐπιτεθεῖ στὸν ἕνα νεκρὸς γείτόνάς τῆς καί εἶχε προσπαθῆσι νὰ τὴν στραγγαλίση.

Ἐξαιριώθηκε ἐπίσης ὅτι ὁ περιώνυμος ληστής Ἀρνόλδ Πάουλ, ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ἀφοῦ

βρυκολακιάσει, δὲν ἐσκότωσε μόνο τοὺς τέσσερες ἐκείνους πατριώτες του, ἀλλὰ καί πολλὰ ζῶα.

Παραθέτομε τέλος καὶ ἕνα ἄλλο περιστατικὸ γιὰ τοὺς βρυκόλακες παρμένο ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον ἑνὸς ξένου περιηγητοῦ:

«Κατὰ τὸ ἔτος 1816—γράφει ὁ περιηγητὴς αὐτός—ἐπεχείρησα πεζοπορία ἀπὸ τὴ Βουλγαρία καί ἕνα βράδν ἔφτασα στὸ χωριὸν Βαρμπόσκια, ὅπου μὲ φιλοξένησε στὸ σπίτι του ἕνας πλούσιος προύχωντας ὀνομαζόμενος Πογλονόβιτς. Ὁ ἀρχοντοχωριάτης αὐτὸς εἶχε μιὰ ὄραια καί νέα ἀκόμα γυναῖκα καί μιὰ πολλὴ χαρισμένη κόρη, δεκάξῃ μόλις χρονῶν.

«Ἀφοῦ δειπνήσαμε, ἡ γυναῖκες ἀποχώρησαν καί ἐγὼ μὲ τὸν οἰκοδεσπότη μέγαμε μόνοι μας καί κοινοβενιάσαμε. Ἐξάφνα ἡ συνομιλία μας διακόπηκε ἀπὸ κάτι φοικτικὲς κραυγὲς ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν κοινὸ κοιτῶνα τῆς κατοικίας τοῦ ἀμφιτρύνονός μου. Τρέξαμε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ τρομαγμένοι καί βροθηκαί μεπρὸς σ' ἕνα οἰκτρὸ θέαμα. Ἡ οἰκοδέσποια, ὄρη καί λυσίκωμη, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς τὴν κόρη τῆς ποὺ ἦταν ξαπλωμένη ἐπάνω στὸ σῶμα της καί φώναζε σπαραχτικὰ:

«—Ἐνας βρυκόλακας! Ἐνας βρυκόλακας! Ἡ φτωχὴ μου θυγατέρα εἶνε νεκρή!...»

«Ὅταν ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες κατορθώσαμε νὰ συμφέρομε τὴν κόρη, μᾶς διηγῆθηκε ἡ δούστηχὴ πῶς εἶχε δεῖ ἑξαιρικά τὸ παραθύρὸ τῆς νὰ ἀνοίγεται ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο χλωμὸ τυλιγ-

Ἐμφανίσεις βρυκόλακος

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΠΟΥΛΑΣ

Λίγες ίσως νυφικές ποιητές απ' όσες αναφέρει ή ιστορία, θα μπορούσαν να παραβληθούν στον πλούτο και στη λαμπρότητα με την ποιητή που συνόδευσε την προίκα της αδελφής του Σουλτάνου 'Αχ-μέτ Α', ή όποια παντρεύτηκε κατά το έτος 1612, τον Καλουτάν 'Ω-κιούς Μεχμέτ πασά. Παραθέτουμε παρακάτω μερικές σχετικές λεπτομέρειες, παρμένες από ένα παλιό ιστορικό βιβλίο Γαλλίδος συγγραφέως.

Της ποιητής προηγούντο πέντε αξιωματικοί, οι όποιοι κρατούσαν τή προίκα της Σουλτανοπούλας, τή όποια άπετελούντο από πέδιλα στολισμένα με πολύτιμα περάδια, από ένα κοράνιο έπιγραφιστο στις άκρες και κλειδωμένο με διαμαντιένιες πόρτες, από ένα κρυστάλλινο κιβώτιο γεμάτο διαμάντια, μαργαριτάρια, βραχιόλια, ζώνες, σκουα-ρίνια, δαχτυλίδια, κρύους πολύτιμους για τή σφύρα, κ.λ.π.

Από πίσω άκολουθούσαν είκοσι βασιτσόι, που κουβαλούσαν άλλα δώρα και έντεκα κιβώτια γεμάτα άλλα, προορισμένα για τή χρήση της ήγεμονίδος.

Κατόπι έρχόντουσαν είκοσιοχτώ εύνοχοι, οι όποιοι συνόδευαν ι-σάφιμες γυναίκες της άκοιουθίας της σουλτανοπούλας, καβάλλα στ' άλογα και ντυμένες στα χρυσά. Άκολουθούσαν τέλος διακόσια φορη-τήγά ζώα, τα όποια μετέφεραν στο καινούργιο σπίτι της νύφης όψά-ματα χρυσούφρανα, σιγνές, χαλιά και προσκέφαλα.

Η νύφη όμως δεν πήγε μαζί με την ποιητή αυτή στο σπίτι του συ-ζύγου της. 'Επήγε έπειτ' από μερικές ήμέρες και αυτή τή φορά επί κεφαλής της συνοδείας βοισκόν-τουσαν πεντακόσιοι Γενίτσαροι και όγδόντα ιμά-μηδες, μαζί με τόν καϊμακάμη και τόν μουφτή.

Άκολουθούσε τουρκική και αγγλική μουσι-κή και αλληλαί που συνόδευαν με τούς αλλούς τους τή συνθησιμένα νυφικά τραγούδια. Έκτός αυτών όμως, στην ποιητή ύψιχταν και έξατο έρ-γάτες του ναυστάθμιου, οι όποιοι είχαν λάβει δια-ταγή νά γκρεμίσουν τή μαγαζιά και τή σπίτια, όπου έμποδιζόταν ή ελεύθερη διάβασι της έπίση-μης συνοδείας.

Μπρός απ' τόν κοιματίο βάδιζαν είκοσι κλει-δοχοί, τούς όποιους συνόδευαν όδουοι κρατών-τας πελώριες λαυπάδες, περιτυλιγμένες μ' όλό-χρυσο ύφανση. Η λαμπάδα όμως που βαστούσε ό τελευταίος απ' αυτούς, ήταν στολισμένη με πλήθος πολύτιμων λίθων και άστροποβολούσε κά-τω από τή λάμψη του ήλιου.

Χωριστά τέλος έπήγανέ ο ρεζί έφέντης, ό ύ-πουργός τών Οικονομικών δηλαδή, ό οποίος είχε κάνει και τή συμβολαιογραφική πράξη τού γά-μου, άκολουθούμενος από πενήντα αξιωματικούς της Άδλης της ήγεμονίδος. Η λαμπρή συνοδεία κατέληγε σέ δυό φορητούς θόλους, έμ τών όποιων ό ένας ήταν από πέρσινο βελούδο και ό άλλος στολισμένος με χρυσές πλάκες.

Κάτω από τόν τελευταίο προχωρούσε ή αδελφή του Σουλτάνου, καβάλλα στη φοράδα της και περιστοιχισμένη από μούρους εύνοχους. 'Από πίσω έρχόντουσαν τό έπίσημο άμάξι και τή φορεία τών θαλαμηπόλων της μαζί με είκοσιπέντε ώμορφες βγάιτες, τών όποιων τή μαλλιά και τή πέπλα ένκματίζαν στον άέρα...

μένο μέσα σέ σάβανα, ό οποίος ρίχτηκε επάνω της και τήν εδάγκασε, προσπαθώντας να τήν πνίξει. Φοβήθηκε όμως από τίσ κρανγές που έβγαλε ή κόρη, φαίνεται, και ξεσφαιρίστηκε. "Αν και τή χαρα-κτηριστικά του νυκτερισμού αυτού επιδρομέως δεν φραίνονται καλά, έν τούτοις ή νέα ένόμιμη έν αναγνώρισε στο πρόσωπό του κάποιον συγχωρισμό της Βιζανιανή, που είχε πεθάνει πρό δεκαημέρου.

> 'Επειδή ή κόρη έφερε πραγματικά στο λαιμό της ένα κόκκινο στίγμα, όφειλόμεινο πιθανώτατα σέ κανένα έντομο, κι' επειδή με-ταξύ τών γονέων της επικρατούσε ή πεποίθησι ότι είχε δαγκωθεί από τόν βενουόλακα, φρόντισαν να τής κρεμάσουν στο μέρος εκείνο δυα φυλαχτά βοισκόντουσαν στο σπίτι. Καί έτσι πέρασε ή νύχτα με άνησυχία και ταραχή.

> Άμα ξεμέρωσε, όλοι οι άνδρες του χωριού όπλιστηκαν με νουφρέκια και χατζάκια, ή γυναίκες με πυρωμένα σίδερα, τή παιδιά με ραβδιά, και κατευθύνηθηκαν έν σώματι προς τού νεκροτα-φείο με ξεφωνητά και κατάρες κατά τού νεκρού. Μόλις έφτασαν εκεί, άρχισαν όλοι να σκάδουν και να σπρώχνονται από τή βία να τελειώσουν γρηγορότερα τήν έκταφή.

> Μόλις σηκώσαν τό σκέπασμα τού φερέτρου τού νεκρού, έπε-σαν άπάνω στο κεφάλι του με μιάς είκοσι πυροβολισμοί, οι όποιοι τό κατασύντριψαν και σκόρπι-σαν γύρω-γύρω τή κομμάτια του. Συγχρόνως ό πατέρας κι' οι στενοί συγγενείς της κόρης άρχισαν νά χτυπούν τόν νεκρό με τή πλατύστομα μαχαίρια τους, ένδ ή γυναίκες έβρασαν στο αίμα του ένα πανι για νά τρίψουν ύστερα μ' αυτό τόν λαι-μό της άρρωστης νά γιάνη...>

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

Μυθιστοριογράφος, αλλά και... μυθιστοριοφάγος! Η κατα-πληκτική ταχυγραφία του. Η ανάγκη της έντακτηής έρ-γασίας κι' ό κέθος της οικονομικής άνεξαρτησίας. Η μα-κροσκελής λυρικές περιγραφές. Για νά τούς προσφάνη έ-λους. Στο «ντικταφόν». Κρίσεις και επικρίσεις. Πώς έμαθε ή κ. Ουάλλας τόν θάνατο τού συζύγου της, κτλ.

Νά μερικά ακόμη χαρακτηριστικά ανέκδοτα απ' τή ζωή τού τε-λευταίως άποθανόντος Άγγλου άστρινομικού μυθιστοριογράφου Έντ-γκαρ Ουάλλας:

Όταν ταξείδευε ό Ουάλλας, φρόντιζε νά είνε πάντοτε έφοδιασμέ-νος με ένα άστρινομικό περιτετειωδες μυθιστόρημα. Μόλις λοιπόν ξε-κινούσε τό τρέινο, έπεφτε με τή μούτρα στο διάβασμα και δέν στα-ματούσε παρά μόνον όταν έφτανε στο τέλος τού ταξείδιου του.

Ό Ουάλλας είχε τόσο μεγάλη παρατηρητικότητα και τόσο πλούσια φαντασία, ώστε οι περισσότεροι Άγγλοι κριτικοί έλεγαν ότι θα γίνον-ταν ό σύγχρονος Ντίκενς, άν δέν έγραφε τόσο πολύ και τόσο γρήγορα. Άκριβώς δέ τή δύο του αυτά ελαττώματα ή προτερήματα — όπως θέλτε πάρτε τα — τού κατηγορούσαν οι κριτικοί. Μά ό Ουάλλας δέν εδύμιανε καθόλου γι' αυτό.

Κι' όπως έλεγε συχνά ό ίδιος, δέν έγραφε για νά κάνει φιλολογία και για ν' άφήσει έργα τέχνης ύμνησιόδη. Έ-γραφε απ' ένός μόν γιατί αισθανόταν άκατανί-κτητη ανάγκη νά εργάζεται και νά δημοσιεύη ά-διάκοπα κι' έντακτι, κι' απ' έτέρου γιατί ή-θελε νά κερδίη πολλά χρήματα και νά είνε όσο τό δυνατών περισσότερο άνεξάρτητος οικονομι-κώς.

Συνήθως, ένδ ό Ουάλλας ύπαγόρευε στο γραμματέα του, παρσέσωστο σέ μακροσκελείς λυρικές περιγραφές. Σταματούσε τότε άπότομα και φώναζε τού γραμματέως:

— Στάσου!... Στάσου!... Σβόστα όλα!... Δέν είνε τό στυλ που τηγαίνει σέ μένα αυτό. Άλλη φορά νά με προσέξης, κι' όταν βλέπεις νά πέφτω σέ τέτοιες περιγραφές και νά τί-τοιες μακροσκελείς φράσεις νά με διακότεις.

Όταν τή βιβλία του έφτασαν νά διαβάζον-ται πολύ και τού ζητούσαν διαρκώς καινούργια έργα οι εκδότες, ή εφημερίδες και τή περιοδι-κά, ό Ουάλλας, για νά προσφάνη, είχε προσ-λάβει στην ύπηρεσία του δυό ακόμα γραμμα-τείς στενογράφοις. Τούς ύπαγόρευε κι' εκίνε-κρατούσαν στενογραφικές σημειώσεις. Έπειτα τή έγραφαν και τού τή διάβαζαν για νά τή δι-κοφώση, νά κόψη, νά προσδέση, νά τή ερμηνεύση. Μά ούτε έτσι φρόφτανε, ούτε έτσι τάβγανε πέρα και τελευταία αναγκάστηκε ν' ά-γοράση ένα «ντικταφόν», ένα μηχανήμα δηλαδή παρόμοιο με τό της φωνοληψίας τού φωνογράφου, στο όποιο... ύπαγόρευε τή έργα του!

Χαρακτηριστικό τού τόσο γρήγορα τελειώνει ό Ουάλλας κάθε έργο του, είνε και τό εξής ανέκδοτο: Κάποτε τόν έξήτησε στο τηλέφωνο ένας φίλος του για μιά σπουδαία δουλειά.

— Ό κύριος Ουάλλας, άποκόθηκε ό γραμματέας, δέν εύκαρει. Άρχισε ένα καινούργιο του ρομάντζο και δέν μπορεί νά δη κανένα λοιν τό τελειώσει, γιατί τό ύπαγορεύει κώλας στο «ντικταφόν».

— Πολύ καλά, είπε ό φίλος τού συγγραφέως. Θά περιμένω νά... τελειώση τό ρομάντζο του. Τηλεφωνήστε μου όταν ξεμπερδέσει.

Μιά άλλη φορά ένας κριτικός έγραψε ότι τό τελευταίο του μυθι-στόρημα ό Ουάλλας τό είχε σκαρώσει τόσο γρήγορα και με τόσο φού-ρια, ώστε ξεχάσε με τή χαρακτηριστικά παρουσιάζε τόν ήρωά του στην άοχή τού έργου κι' απ' τή μέση κι' ύστερα τόν παρουσιάζε έντε-λως διαφωρηστικόν.

Ό Ουάλλας όμως έστειλε τήν άλλη μέρα στην εφημερίδα που δη-μοσιεύτηκε ή κριτική, μιά έπιστολή, με τήν όποια διεφνευε τόν κρι-τικό.

«Τό μυθιστόρημά μου, έξηγούσε, δέν τό έγραψα με φούρια. Άν-τιθέτως, παρά τή συνθησιά μου, τό έγραψα πολύ άργά, τόσο άργά, ώστε όσπου νά φτάσω στη μέση, ξεχάσα τή χαρακτηριστικά είχα δώσει στον ήρωά μου στην άοχή τού έργου».

Ό Ουάλλας ούτε έτρε, ούτε έ-παίξε χαρτιά. Η δυό μοναδικές του άνδναμιές ήσαν τό κάπνισμα και ή κούρσες.

Η κούρια Ουάλλας έμαθε τόν θάνατο τού διασημου άντρός της, έντελως τυχαία, από τό ραδιόφω-νο, τό όποιον μετέδωσε σ' όλη τήν Άγγλία τή θλίβεη είδησι!

